

Zwarte Aarde

Susan Moonen

Zwarte Aarde

Als je jeugd om wraak schreeuwt...

Uitgeverij Iris

© 2015 Susan Moonen
Omslagontwerp Ben van Schaijk
© Omslagillustratie Bramgino
Foto auteur Sabrina Sanders

ISBN 978-90-8962-011-8
NUR 332

Deze thriller is fictie. Alle namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ontstaan uit de verbeelding van de auteur of fictief gebruikt. Elke overeenkomst met ware gebeurtenissen of bestaande personen berust op toeval.

*My little sister sings herself to sleep
she doesn't know we're listening
to her lullaby, so innocent and sweet
I've rocked her cradle 'til her tears were dry
and chased away a sleepless night
with a fairy-tale
reliving the best years of my life
when I look into her eyes
and then I realize*

*Everything she's going through will be her memories
when she's older, and wiser
she's making her history
and everything we're going through will be our memories
I'm gonna make them worth remembering
for years*

*I'm gonna tell her when she wants to know
but in the end she's on her own
no more fairy-tales
just giving the best years of her life
as a mother or a wife
a woman with a child*

Memories - Beverley Craven

*De droom gaat verder.
Passie verwordt tot werken.
De boom wortelt dieper.*

*Dit tweede boek draag ik op aan mijn dochter Amber;
omdat ook zij haar pad met herinneringen bewandelt
en ik vol bewondering en liefde dankbaar aan haar zijde mag lopen.*

Susan Moonen

Proloog

2015

Aarde plakt aan mijn gehemelte en schuurt tussen mijn tanden. Mijn longen zuigen de schaarse lucht in. De wanden van de kist raken mijn schouders, benadrukken de dood die om me heen waart. Onmiskkenbaar. Dit is het dan. Eenzaam. Mijn hart bonkt als een bezetene. Ik zal snel bij mijn broer zijn nu. Het is goed zo. Ik wil niet meer vechten. Mijn strijd stopt hier. Ik word één met de zwarte aarde. Voel me verzwolgen, adem uit en ben vredig als de laatste stroom lucht mijn mond verlaat. Ik sluit mijn ogen en berust.

1

Het is hem. Ik weet het heel zeker. Zijn manier van bewegen is na al die jaren nog exact hetzelfde. Krijn draait zijn hoofd mijn kant op en ik schuif snel achter het muurtje. Hij sluit de deur van het kantoorpand en laat de sleutels achteloos in zijn zak glijden. Meteen moet ik denken aan mijn broer Walt. Hoe hij daar lag. In zijn kist. Stil. Hulpeloos. Onder die gesloten oogleden keek hij me verwijtend aan en smeekte om hulp. Mijn hulp. Ik kwam te laat. Het contrast tussen mijn dode broer en de soepelheid waarmee Krijn van Voorden richting het centrum van Den Bosch loopt is van een formaat dat me de adem volledig ontnemt.

De dag begon als de meeste van mijn dagen. Het licht scheen fris door de ramen van mijn appartement en ik gleeed in één beweging onder mijn warme dekbed vandaan. Al tandenpoetsend keek ik naar buiten.

De smeltkroes van culturen in mijn buurt blijkt net zo bruisend als ik hoopte toen ik er jaren geleden neerstreek. De beloftes die ik mezelf deed toen ik een kleine Roos was, zijn op een uitzondering na uitgekomen en mijn leven bevindt zich in een positieve flow. Het is fijn om zo dicht bij het sprankelende centrum van 's-Hertogenbosch te wonen en mijn ietwat verpauperde flatgebouw met al zijn eigenaardigheden neem ik graag voor lief.

Ik keerde me met een glimlach van het straatbeeld af en kleepte me aan. Na een boterham met kaas sloot ik de deur en ging op pad om een van de belangrijkste sollicitatiegesprekken uit mijn leven te voeren.

Mijn rotsvaste voornemen om de dood van mijn broer te wreken was lang geleden ontstaan en krijgt eindelijk concreet vorm nu er een vacature is in het bedrijf waar Krijn werkt. Mijn mondhoeken

krullen als vanzelf omhoog.

‘Krijn van Voorden,’ stelt hij zich voor en het blauw van zijn ogen lijkt nog feller dan in mijn jeugd. Ik zie aan de blik waarmee hij me belangstellend gadeslaat, dat hij geen idee heeft wie ik ben. Krijn kijkt naar me zoals een man een aantrekkelijke vrouw bekijkt.

‘Roos,’ antwoord ik, ‘Roos Jansen,’ en ik geef hem een krachtige hand. Hij knijpt stevig en ik herken direct de dominantie van vroeger. Krijn draagt een trouwring. Natuurlijk, een man als hij blijft niet alleen. We blijven elkaar aankijken, maken kennis. Tasten elkaar af. Uiteindelijk laat hij mijn hand los, excuseert zich beleefd en draait zich vrijwel meteen om naar een collega. Het geeft me kans hem ongezien beter in me op te nemen. Krijns jasje lijkt voor hem gemaakt en zelfs zijn spijkerbroek vormt zich perfect naar zijn lichaam. Nog altijd neemt hij gemakkelijk zijn ruimte in, die vanzelfsprekendheid was hem in zijn jonge jaren al eigen.

Met rechte rug sta ik daar, me op een prettige manier bewust van mijn getailleerde jasje waarin mijn slanke figuur volledig tot zijn recht komt. Ik weet dat ik rust uitstraal. Het verbergen van mijn zenuwen is een eigenschap die me al vaker goed van pas is gekomen, al was het zelden zo nodig als nu. Concentratie dendert door mijn lichaam. Ik wil deze baan. Het is een kans uit duizenden om via deze vacature met Krijn in contact te komen. Mijn blik valt op mijn laarzen, het zwarte leer glanst. ‘Zorg dat je schoenen gepoetst zijn!’ Nog hoor ik de stem van mijn moeder. Het gesprekje kabbelt verder. Krijn heeft zijn lichaam half naar me toe gedraaid: hij is me niet vergeten.

Ik weet nog dat het mijn broer Walt altijd verbaasde dat mensen, zelfs als ze elkaar voor het eerst ontmoetten, minutenlang voluit konden praten over, in zijn ogen, onbelangrijke dingen. Al snel was duidelijk dat hij niet bij de groep mensen hoorde die ontspannen met elkaar omging zonder dat het ze zichtbaar moeite kostte. En daarmee ook niet bij zijn klasgenoten die vol bravoure hun pubertijd ontdekten en grenzen opzochten. Praten over niets kon hij niet.

Ik had mijn vriendinnen en voelde me helemaal thuis in mijn

vertrouwde groepje. Al gauw genoeg had ik in de gaten dat ik geen aansluiting zou vinden bij de hippere types met hun geblondeerde kapsels en dure merkkleding. Op dat soort uiterlijkheden stond binnen ons gezin zowat de doodstraf. Last had ik er niet van, want het was leuk binnen mijn vriendinnenclub. Achteraf was dat misschien wel juist de kracht. Er was totaal geen strijd. Meer dan elkaar hadden we niet nodig, we vulden elkaar aan en lieten elkaar vrij en dat werkte verbazingwekkend goed. En soms, als ik toch de neiging had om bij de populaire groep te willen horen, zette mijn moeder me resoluut met beide benen terug op de grond. Op haar eigen, typische manier. ‘Je bent goed zoals je bent,’ snauwde ze me toe als ik vroeg om een kappersbezoek aan de zaak bij ons in het dorp, in plaats van onder handen te worden genomen door onze thuiskapster die zelf een coupe uit het jaar nul had. ‘Jij hebt geen dure kapper nodig om te bewijzen wat je voorstelt,’ zei ze dan. ‘Aan dat soort flauwekul doen wij in dit gezin niet mee.’

Het was goedbedoeld. Misschien. Maar het was ook de bekrompenheid van een huishouden waarin de rollen traditioneel waren verdeeld en er weinig ruimte was voor ontwikkeling. Mijn vader werkte. Mijn moeder was thuis en regeerde met ijzeren hand. In niets leek ze op de vrolijke moeders die ik bij mijn vriendinnen ontmoette. Ze droeg grijze of donkerblauwe kleding en had vaak een verbeterd trek om haar mond. Alsof de hele wereld tegen haar was. En tegen ons. Alsof het mijn vaders schuld was dat haar leven alleen bestond uit het koken van eten en het ophangen van de was. Tientallen keren heb ik haar gadegeslagen wanneer ze naar mijn vader keek die in een overall het tuinpad afliep. Ze stond daar voor het raam. Zwijgend. Met afhangende schouders. Haar hele wezen straalde verzet uit tegen het bestaan dat ze leidde. Precies dat beeld staat in mijn geheugen gegrift, compleet met de eeuwige vlecht die symmetrisch tussen haar schouderbladen hing. Toen ik ouder werd besepte ik dat ze meer op een oma dan op een moeder leek.

De moeders van de andere kinderen droegen kleding in primaire kleuren. Of heftig zwart met wit. Het waren de jaren tachtig. Alles kon. Zelfs grote plastic oorbellen. Die moeders maakten hompen brooddeeg en legden een zeil voor ons over de keukentafel, terwijl ze ongedwongen met de radio meeneurieden. Of ze namen ons

mee naar het bos om lekker uit te waaien. Vol verbazing had ik gekeken hoe een moeder net zo enthousiast van een zandheuvel afrolde als dat wij deden. Dat kon ik me van mijn moeder helemaal niet voorstellen. Toen ik onder het zand thuiskwam, reageerde ze geïrriteerd en mijn vader dook nog dieper weg achter zijn krant. De voortdurend gespannen sfeer thuis had me tot een bijter gemaakt en het doorzettingsvermogen dat ik ontwikkelde leverde me, samen met mijn optimistische karakter, veel profijt op in mijn leven.

‘Roos, excuus dat ik je zo lang liet wachten. Loop je mee?’ Krijn kijkt me vragend aan. Hij klinkt oprecht vriendelijk en dat past totaal niet bij het beeld dat ik van vroeger onthouden heb. Deze Krijn van Voorden lijkt een tweelingbroer van de kwelgeest die de meest afschuwelijke dingen met mijn broer uithaalde, terwijl hij zich gekoesterd wist in de bewondering van een groepje meelopers.

We lopen door een gang met lavendelblauwe muren. Alles in dit bedrijf is fleurig, mijn vingertoppen tintelen als ik Krijn volg naar zijn kantoor.

‘Koffie of liever thee?’

‘Koffie is prima, zwart graag.’

Krijn verlaat de ruimte. Ik laat mijn omgeving rustig op me inwerken. Het enige raam in het kantoor kijkt uit op het Centraal Station van Den Bosch. Het voortdurend af- en aanrijden van de treinen laat mijn bloed sneller stromen. Het herinnert me aan mijn studietijd, waarin ik energie kreeg van de sfeer die op en rond de perrons hing. Samen met andere studenten in een coupé reizen gaf me altijd een vreemd soort voldoening. Ik vond het studeren inspirerend en dat stimuleerde me om hard te werken voor het succesvol afronden van een opleiding die me verder zou brengen in het leven.

Net als in mijn jeugd lijkt het alsof de mensen op de perrons precies weten waar ze heen gaan en met wie. En vooral ook waarom. Ik staar naar een vrouw die compleet met aktetas en bruin wollen jasje op een trein staat te wachten. Stevig en met een rechte rug. Heerlijk vind ik het om mensen te spotten die net zo energiek in het leven staan als ik. Types die negativiteit uitstralen weer ik

zo veel mogelijk uit mijn omgeving.

‘De koffie hier is fantastisch, van echte bonen, niet van die geconcentreerde prut die ze in veel bedrijven hebben.’

Ik draai me snel om. ‘Jij drinkt je koffie vast en zeker zwart,’ antwoord ik, terwijl mijn blik zich in de zijne boort. Even lijkt hij van zijn stuk gebracht.

‘Inderdaad ja.’ Een tel of wat kijkt hij me aan en wijst dan op de zithoek in de ruimte.

‘Dat maakt twee dan,’ zeg ik opgewekt en neem plaats tegenover de man die nog geen besef heeft van de hel waarin hij zich gaat begeven door mij uit te nodigen voor een gesprek.

‘Roos, vertel, wie ben je, waar kom je vandaan en wat maakt dat ik juist jou als mijn personal assistent moet aannemen?’

Verwachtingsvol slaat hij me gade over de rand van zijn koffiekop. Zelfs de bekeraars in dit kantoor zijn kleurrijk zie ik nu. Rood glazuur siert de stenen mok in mijn handen. Ik staar naar het druppelvormige reliëf. Met een beetje fantasie zou het bloed kunnen zijn. Snel neem ik een slok van mijn koffie. Het gladde glazuur raakt mijn lippen en ik ril. ‘Dat zijn drie vragen in één,’ antwoord ik en kijk met open blik terug naar de geest uit mijn verleden die comfortabel achteroverleunt in zijn stoel.

‘Begin maar bij de eerste dan.’

‘Ik ben Roos, maar dat wist je al.’ De blik die hij me toewerpt is ongedwongen en past op geen enkele manier bij de gedachten die als een sneltrein door mijn lichaam denderen. Eigenlijk heet ik Rosalie, maar deze naam gebruik ik niet meer sinds mijn broer overleed. Met hem is een gedeelte van mezelf weggevaagd en de lange naam had me ineens te veel eer voor mijn persoontje geleken. Roos was beter. Geen toestanden. Geen versiering. Rosalie was er niet meer, zij was samen met haar broer begraven op de zwarte dag die haar leven voorgoed veranderde.

Ik beantwoord zijn blik en glimlach kort. ‘Roos Jansen, ik ben achtendertig en woon in Den Bosch. Aan de andere kant van het station om precies te zijn. Ik studeerde communicatie aan de Hogeschool hier in de stad, maar dat zag je vast in mijn cv.’ Ik laat een korte stilte vallen zodat mijn woorden goed tot hem doordringen. Tegelijkertijd geeft het me de kans om de onstuimige

zee in mijn binnenste enigszins tot bedaren te brengen. Krijn kijkt me zwijgend aan.

‘Ik werk nu ruim tien jaar als personal assistent voor Packaging & Co, een mooi bedrijf met leuke collega’s. Maar toch, na al die jaren bij dezelfde werkgever is de tijd rijp om mijn wereld te vergroten. Ik wil meer uitdaging en dat geloof ik hier te vinden. Jullie opereren internationaal en stralen creativiteit uit. Kijk alleen al naar de inrichting hier!’ Ik maak een weids armgebaar en kijk om me heen. ‘Geweldig vind ik dat, het is hier kleurrijk, eigentijds, en ik merk dat jullie gewoon tegen de crisis inroeien alsof deze niet bestaat. Dat zie ik terug in de keuzes die gemaakt worden. Ik volg dit bedrijf al langer en de originaliteit ervan staat me aan.’

Mijn antwoord bevalt hem, ik zie het aan zijn gezicht. Er trilt een spiertje bij zijn mondhoek, al lijkt hij dat zelf niet te merken.

Mijn afkeer van de man die het leven van mijn broer verwoestte, groeit met elke seconde dat ik langer met hem in dezelfde ruimte ben.

‘Dat heb je goed ingeschat. We roeien inderdaad volop tegen de stroming in, crisis of geen crisis. Wij geloven in de kracht van samenwerking en hebben het welzijn van onze medewerkers hoog op onze agenda staan. Als onze mensen zich goed voelen ontstaat er synergie en dat is weer goed voor een positief bedrijfsresultaat, Roos.’

Ik knik. Het gebeurt als vanzelf.

‘Andere vraag, op persoonlijk vlak. Ben je getrouwd of woon je samen?’

‘Ik ben niet getrouwd of samenwonend. En ik heb geen kinderen.’ Ik kijk hem vlak aan. Bij de meeste mensen die horen dat ik nog geen vaste relatie heb verandert de manier waarop ze naar me kijken binnen enkele seconden van neutraal naar een soort van medelevend. Ik kan er niets mee, omdat ik juist heel gelukkig ben met mijn status van vrijgezel. Er lopen zoveel leuke mannen rond. Zo nu en dan ontmoet ik een fijn exemplaar en beleef ik een paar spannende nachten. Ik heb de diepe overtuiging dat die prins op het witte paard vast wel ergens rondloopt. Sterker nog, als ik vriendinnen zie buffelen met lastige kleuters, deeltijdbanen zonder uitdaging en overtollige kilo’s, dan ben ik verre van jaloers.

‘En wat doe je verder nog zoal, buiten je werk om?’

‘Ik loop graag hard, houd van koken en dan vooral van het gezondere spul,’ zeg ik lachend, ‘verder ben ik gewoon heel graag thuis. Ik lees veel en natuurlijk vind ik winkelen plezierig en spreek ik nogal eens af met mijn vriendinnen. Samen maken we het nachtleven van Den Bosch onveilig. En waarom ik geschikt ben voor deze baan?’ Ik bouw precies de stilte in die ik nodig acht om zijn aandacht vast te houden en vervolg dan met krachtige stem. ‘Zoals ik al zei, ik ben niet getrouwd, heb geen belemmeringen door kleine kinderen en ben bereid om door te gaan als het werk daarom vraagt. Ik ben flexibel, werk hard, ben nauwkeurig en heb genoeg lef om kansen te zien en te pakken. En ik heb een heel goed gevoel over deze baan, bij dit bedrijf.’ Ik besluit mijn overtuigingskracht nog wat verder door te voeren, al ben ik niet gewend om zo wervend over mezelf te spreken: nu is het van groot belang. Van levensbelang. ‘Als jij een goede assistent zoekt, dan heb je die in mij gevonden.’ Er begint iets te bonzen ergens bij mijn slaap.

‘Roos, mag ik eerlijk tegen je zijn?’

Verrast knik ik.

‘De afgelopen twee dagen heb ik veelal besteed aan het lezen van sollicitatiebrieven en het voeren van gesprekken. Ik heb geluisterd. Veel geluisterd. En jij valt me op, Roos. Jij bent anders dan de anderen. Zij komen met antwoorden die ik al honderd keer eerder hoorde. Jij vertelt gewoon dat je het nachtleven van Den Bosch onveilig maakt, terwijl het gros dat niet zal doen bij een nieuwe leidinggevende, omdat ze bang zijn om een verkeerde indruk te geven. Jij bent niet standaard Roos!’

Ik schud mijn hoofd langzaam en houd oogcontact, terwijl ik me afvraag waar dit gesprek naartoe gaat.

‘Ik zie het wel zitten met jou. Onder dat uitbundige enthousiasme zit een vrouw die in al haar gedrevenheid precies weet wat ze wil. En ik ben van plan om het beste in je naar boven te halen. Ik zoek inderdaad een managementassistent of personal assistent, het is maar net hoe je het noemen wil. Het moet een goede zijn. Iemand die me helpt en op mijn niveau kan meedenken. Op termijn wordt ze mijn rechterhand. En ik zeg ‘ze’, omdat ik aan jou denk.’ Hij

zwijgt en blijft me aankijken. Als ik niet reageer gaat hij verder. ‘Ik ben veeleisend en verwacht dat je bereid bent om veel uren te draaien. We zijn bezig met een grote klant uit België, dat betekent dat je ook beschikbaar moet zijn om zo nu en dan mee op zakenreis te gaan.’

Het kloppende gevoel in mijn hoofd wordt heviger. Ik haal diep adem en kies mijn woorden zorgvuldig. ‘Dat klinkt goed Krijn. Ik mag toch Krijn zeggen?’ Hij zegt niets terug, naast zijn ogen zie ik kleine lachrimpeltjes verschijnen.

‘Roos, ik bel naar je huidige werkgever voor referenties. Al verwacht ik geen bijzonderheden. Ik heb mensenkennis en mijn intuïtie laat me zelden in de steek.’

Een kinderlijk gevoel van trots gloeit in mijn borstkas. ‘Ik begrijp dat je mijn baas wilt bellen, dat is uiteraard prima. Geef me tot de middag om hem in te lichten over mijn besluit.’ Ik slik de dikke prop in mijn keel weg. ‘Betekent dit dat ik de baan heb Krijn?’ Ik moet het zeker weten, voordat hij mijn huidige baan op de tocht zet met zijn referentievragen.

‘Ik zal mezelf aan je voorstellen Roos, het is wel zo handig dat je weet wie je nieuwe baas wordt.’ Hij verpakt zijn antwoord in een zin. Tegelijkertijd krabbelt hij met potlood iets op een stuk papier. ‘We hebben nog niet gesproken over je salaris en dat lijkt me wel wenselijk,’ zegt hij en schuift het velletje naar me toe.

Ik buig voorover, kijk kort naar het bedrag dat er staat en slaag er wonderwel in om mijn gezicht in de plooi te houden. Het is bijna anderhalf keer zoveel als ik nu verdien. ‘Dat is prima, daar komen we wel uit,’ antwoord ik op neutrale toon.

‘Uiteraard komt er nog vakantiegeld bij en we bieden binnen dit bedrijf ook een dertiende maand, al is die wel afhankelijk van je functioneren. Enfin, daar praat ik je later over bij.’

De hoofdschuldige van mijn broers dood zit ontspannen tegenover me. Levender dan Walt ooit zal zijn. Mijn kaken spannen zich als mijn nieuwe leidinggevende zijn verhaal vertelt.

‘Ik ben Krijn van Voorden, zesendertig jaar oud en getrouwd met Fleur. Samen hebben we een dochter, Lisa. Een fantastisch meisje van zes waar ik erg trots op ben. We wonen in Engelen, even buiten Den Bosch. Mijn vrouw heeft een bedrijf dat zich richt

op binnenhuisarchitectuur. Toen we ons huis, nu tien jaar geleden, lieten bouwen heeft ze zich helemaal uit kunnen leven. Verder eet ik graag in restaurants, houd ik net als jij van hardlopen, ben ik zowat getrouwd met mijn werk en geniet ik van mijn vrouw en kind. Zijn er nog meer dingen die je van me wil weten misschien?’

Na zijn betoog blijft het stil, nadenkend kijk ik hem aan en schud dan mijn hoofd. ‘Op dit moment niet. Ik geloof dat ik me binnen dit bedrijf als een vis in het water ga voelen. Ik wil deze baan graag. Heel graag,’ zeg ik en slik tevergeefs de bittere smaak in mijn mond weg.

‘Laten we afspreken dat ik je aan het eind van de dag bel.’ Hij kijkt me kort aan. ‘Maar nogmaals, als jouw huidige werkgever zo enthousiast over je is als ik verwacht, dan is mijn telefoontje vanmiddag niet meer dan een formaliteit.’

Ik schuif mijn stoel beheerst naar achteren en steek mijn hand naar hem uit. ‘Krijn, ik kijk uit naar onze samenwerking. Je kunt op me rekenen.’ Ook deze keer is mijn handdruk krachtig en zelfverzekerd. Als ik bij de deur ben schraapt hij zijn keel.

‘Hoe wist jij eigenlijk dat ik mijn koffie zwart drink?’

Ik twijfel geen moment, dit antwoord zit al een halfuur in mijn gedachten en ik was al bang dat hij er niet meer naar zou vragen. ‘Zwarte koffie is krachtig,’ ik kijk hem doordringend aan, ‘en dat past bij een man als jij.’ Zonder zijn reactie af te wachten laat ik de deur achter me dicht vallen. Stap één is gezet.

De wandeling van het kantoor naar mijn appartement is lang genoeg om de herfstlucht diep in te ademen. Buiten zijn verfrist me en versterkt mijn gevoel van daadkracht. Het komt me goed uit dat het bedrijf waar Krijn werkt zo dicht bij mijn flat ligt. Ik volg hem al jaren en ik weet dat hij nog nooit een baan buiten Den Bosch heeft gehad. Maar al was hij naar Amsterdam of Parijs vertrokken, dan nog was ik hem achterna gereisd.

Mijn hoofd voelt helder. Ik houd van de maand oktober. De uitgelaten zomersfeer is voorbij, mensen kiezen voor ingetogenheid en dat vind ik aangenaam. Als de bladeren van de bomen vallen voel ik me elk jaar weer onverminderd gelukkig. Het lijkt een seizoen vol belofte te zijn. Alles begint opnieuw.

Ook voor mij. En als de winter straks in aantocht is en de eerste sneeuwvlokken vallen, zal ik genieten van de helderheid door het koude winterweer. Ik verheug me nu al op de sfeer van de volle straten en de cafeetjes die overladen zijn met mensen die hun kerstinkopen doen.

Al snel laat ik het station achter me en loop ik onder de tunnel door in de richting van mijn huis. Het is rustig op straat.

Wanneer ik de voordeur van mijn appartement open, struikel ik bijna over de hardloepschoenen die ik gisteren uitschopte na een rondje van zeven kilometer. Het rennen hielp me in mijn voorbereiding op de ontmoeting met Krijn. Opgebouwde spanning verliet, zoals altijd tijdens het lopen, als vanzelf mijn lichaam. De angst dat hij me als de zus van Walt zou herkennen was met elke stap die ik op het asfalt zette meer uit mijn systeem gewist. En vandaag was mijn angst ongegrond gebleken. Met mijn korte witblonde kapsel, goede figuur en rode lippen lijk ik in niets meer op de onopvallende Rosalie. De alledaagse achternaam die ik vroeger verfoeide is nu een gelukkige bijkomstigheid.

Ik stap onder de douche en zoek naar de pot bodyscrub. De grapefruitgeur doet zijn opwekkende werk, al voel ik me vanwege mijn nieuwe baan zo opgewonden, dat dat eigenlijk niet eens nodig is. Na het afdrogen smeer ik me in met de bijbehorende bodycrème. Goedkeurend kijk ik in de spiegel, glans maakt mijn warmgrijze ogen nog sprekender. Mijn lijf antwoordt knorrend. Ik spurt de trap af en haal mijn fiets uit de garagebox vandaan. Op het station zit een Albert Heijn to go: zeker weten dat ze daar kipfilet, rijst en verse groenten verkopen.

Eenmaal in de winkel neem ik snel wat ik nodig heb. De rij met chips en frisdranken loop ik ook deze keer resoluut voorbij.

‘Zo, jij gaat weer voor gezond vandaag,’ glimlacht het meisje achter de kassa.

‘Dat zie je goed!’ Mijn hart maakt een sprongetje. Terug in mijn appartement wok ik de stukjes kip op hoog vuur gaar. Een halfuur later nestel ik me op de bank. Het rijstgerecht smaakt heerlijk, gezondheid danst in elke vezel van mijn lichaam. Mijn leven is een grote legpuzzel die in de loop der jaren steeds completer

is geworden. Er ontbreekt nog maar één stukje en door mijn sollicitatie vandaag schuift dat al behoorlijk naar de goede plek. Binnen afzienbare tijd zal het zonder twijfel het gapende gat vullen dat de dood van mijn broer heeft achtergelaten.

Na mijn maaltijd maak ik een emmer sop. De hoeveelheid allesreiniger in het water is zeker weten genoeg om een heel bejaardenhuis mee te ontsmetten. Maar dat moet. Alles moet schoon. Mijn huis. Mijn leven. En mijn douchecabine, denk ik met een glimlach. Ik spons, boen en wrijf en werk me opnieuw in het zweet. Het is al tegen tien als ik voor de laatste keer mijn emmer leeg. Alles in mijn appartement glimt en het ruikt schoner dan schoon. Ik onderdruk de neiging om door de kamer te dansen, maar spreek mezelf meteen streng toe. Waarom zou ik het eigenlijk niet doen? Ik ben blij met hoe mijn leven loopt en de hele wereld mag het weten! Het volgende moment spring ik als een kind door de kleine kamers. Mijn ouders zouden me vast en zeker voor gek verklaren en alleen al die wetenschap laat me nog wat hoger springen. De geur van citrus omringt me en ik voel me thuis in deze georganiseerde netheid. Daarin durf ik mezelf te laten gaan. Het kleine gangetje toont een nette kapstok met daaronder een rij schoenen. De wc-deur staat op een kier, de tegeltjes blinken me tegemoet. Rechts ligt mijn keukentje. Mijn kookplaat is schoner dan deze ooit was en het aanrecht is leeg, op een fles afwasmiddel na. Dit is een keuken waarin je graag een maaltijd klaarmaakt.

Buiten is het donker, ik zie mezelf plotseling in de spiegeling van de ruit. Een gelukkige vrouw. Ik loop weer naar mijn woonkamer, de bank oogt uitnodigend met de keurige rij kussens en het hout van mijn salontafel blinkt. De eettafel is opgeruimd, de stapel tijdschriften die me vanmorgen stoorde heb ik bij het oud papier gegooid. Alleen mijn laptop staat er nog.

Ik ga zitten en klap het ding open. Tijd voor een tussenstand op mijn to-dolijst. De cursor daagt me knipperend uit en in een groot en duidelijk lettertype schrijf ik 'huis schoon', ik aarzel even en typ dan 'check'. Automatisch typ ik 'hoofd schoon', en meteen daarachter 'check'. Ik ga verder met 'gezond eten' en 'lekker sporten' en druk meteen daarna op de deletetoets. Gezond eten en

sporten zijn mijn tweede natuur: zij horen niet thuis in dit rijtje.

Er is een geluid bij mijn voordeur. Wie rommelt er zo laat nog in het trappenhuis? Ik kijk door het spionnetje, maar zie niets bijzonders. Opnieuw ga ik zitten en mijn blik valt op mijn verzorgde handen. Ze zijn, samen met mijn zorgvuldig opgemaakte ogen, mijn visitekaartje. Mijn nagels zijn lang, de lak glanst in het licht. Ik draai aan de ring die mijn hand siert en ril onwillekeurig als ik denk aan dat wat mijn handen gaan doen met de man die mijn broer de dood injoeg.

Ik loop zo snel ik kan. Zou het me deze keer wel lukken om ongezien van het schoolplein af te komen? Hoewel het buiten koud is parelt het zweet op mijn voorhoofd. Mijn hart klopt in mijn keel als ik het tempo van mijn stappen verder opvoer. Niet rennen, prent ik mezelf in, want dat wekt alleen maar meer argwaan.

‘Hé jongens, daar hebben we Wallie!’

Te laat. Ik beweeg sneller, eerst onopvallend, dan in een moordend tempo. Ik hol alsof mijn leven ervan afhangt. Ik wil hier weg en wel zo snel mogelijk. Hijgend kijk ik achterom en zie dat de vier pestkoppen me inhalen. Het kost ze niet eens veel moeite.

‘Waar ga jij zo snel naar toe?’ Het is de stem van Krijn, de aanvoerder van het stel. De stomp in mijn rug komt onverwacht. Ik klap dubbel en val met mijn gezicht languit op het asfalt. Scherpe steentjes dringen venijnig mijn wang binnen op de plaats waar de blauwe plek van de laatste afranseling al geel begon te kleuren.

‘Weet je dat jij een enorme sukkel bent? Een negen halen voor je scheikunde? Je had me weleens kunnen helpen, vriend.’

Meteen daarop word ik hard in mijn maag getrapt, en nog eens. ‘Niet doen,’ fluister ik, ‘de volgende ke...’

‘Bek houden jij! Egoïst!’ Om me heen klinkt het onstuimige gejoel van de anderen.

Uit ervaring weet ik wat er nu komt. Ik sla mijn armen al om mijn hoofd. Te laat. De trap komt hard aan en mijn hoofd bonkt opnieuw ongenadig op de grond. De huid springt open, warm vocht sijpelt naar buiten. De tijd waarin ik verschrikt met mijn hand op de plek van de pijn tastte, ligt al lang achter me. Ik registreer het letsel zonder het echt te beleven en wacht. Maar dan is het plotseling voorbij.

‘Kom jongens, we besteden niet meer tijd aan dit mannetje!’

Versuft blijf ik liggen en ik merk opnieuw hoe verdriet zich

samenklontert tot het een harde bal in mijn maag vormt.